

Arrest

nr. 192 967 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 september 2015 België binnenkwam, diende op 25 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 4 januari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 5 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/09/2015

Overdracht CGVS: 24/02/2016

U werd op 5 september 2016 gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 9u13 tot 12u45. Uw advocaat, Mr. Moskofidis was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiit van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Ghazaliya. Uw vader zou officier zijn geweest bij de luchtmacht en zou sinds vorige maand op pensioen zijn gegaan. U zou sinds februari of maart 2015 een internetwinkel hebben geopend op een 150tal meter van uw ouderlijk huis, vervolgens zou u een deeltje van de winkel hebben ingenomen als tattooshop. Op 10 augustus 2015 zou u door onbekenden ontvoerd zijn geweest. Zij zouden u hebben meegenomen naar onbekende plaats en van daaruit uw vader hebben gecontacteerd en 15 000 dollar losgeld van hem hebben geëist. Uw vader zou hen niet meteen hebben terug gecontacteerd en de volgende dag zouden zij u via uw gsm live in verbinding hebben gezet met uw vader, die diende aan te zien hoe zijn naam, die op uw arm getatoeëerd stond met een mes werd verwijderd. De volgende dag zou u zijn vrijgelaten, uw vader zou intussen het losgeld hebben betaald. Door het incident zou u een zeer negatieve kijk hebben gekregen op de islam en de milities en wou u deze ventileren. Toen u op een bepaald moment in uw winkel tegen een klant kritiek aan het spuien was op de islam en de milities, zou een andere klant u boos hebben aangesproken omwille van uw uitspraken, jullie zouden ruzie hebben gehad waarop hij de winkel verliet. Op 21 augustus 2015 zouden gewapende mannen naar u op zoek zijn gegaan in uw winkel, u zou op dat ogenblik thuis zijn geweest voor uw lunchpauze. Deze gewapende mannen zouden tegen A., een vriend van u die u af en toe hielp in de winkel, hebben gezegd dat als u zou terugkeren naar de winkel, u terug tot de islam moet keren en geld betalen aan de moskeeën, zo niet zou u een kogel in het hoofd krijgen. U zou meteen naar uw oom in Al Hurriya zijn gegaan en bleef er ondergedoken tot de 29ste augustus, terwijl u uw voorbereidingen maakte voor uw vertrek. De 29ste nam u vanuit de luchthaven van Bagdad een vlucht naar Erbil en vervolgens naar Turkije. Vanuit Turkije kwam u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 25 september 2015 asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en een document van de politie voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van de hierna volgende redenen:

U meent dat de reden van uw ontvoering mogelijks ligt bij twee factoren: het werk van uw vader als officier bij de luchtmacht en uw job als tatoeëerder in uw eigen internet/tattooshop (CGVS, pg.9). Uw ontvoerders zouden van deze twee factoren ook gewag hebben gemaakt tijdens uw ontvoering, toen zij u beledigden omwille van de job van uw vader en uw eigen job als tatoeëerder (CGVS, pg. 11).

Bij beide factoren dienen echter enkele opmerkingen te worden gemaakt. Ten eerste zou uw vader, die op dat moment nog officier was bij de luchtmacht en die een maand geleden op pensioen is gegaan (CGVS, pg.3) reeds zijn hele carrière hebben gediend bij het leger. Dit zowel ten tijde van Saddam als na de val onder het nieuwe regime tot augustus 2016 (CGVS, pg.3). Gedurende al deze tijd, zou uw familie omwille van de functie van uw vader nooit onderhevig zijn geweest aan concrete dreigingen (CGVS, pg.9), enkel uw vader zou verschillende keren telefonisch bedreigd zijn geweest, maar daarbij zou het steeds zijn gebleven (CGVS, pg.9). Nochtans zou hij in de periode van Saddam ontslagen zijn geweest (CGVS, pg.9) en was de periode volgend op de val van Saddam een tijd waarin verschillende partijen elkaar bedreigden en bang maakten (CGVS, pg.9). Niettemin weet u alleen maar van telefonische dreigingen die nooit in daadwerkelijke vervolgingsfeiten werden omgezet (CGVS, pg.9). Het is dan ook opmerkelijk dat uw vader in huidige klimaat opeens wel in het vizier zou zijn gekomen van een – naar u vermoedt – sjiitische militie (CGVS, pg. 9). Uw vader is daarenboven zelf een sjiit en is werkzaam voor een overwegend sjiitische regering, die volgens u nog eens banden heeft met de sjiitische milities (CGVS, pg. 11). U stelt dat uw vader geen aansluiting heeft met huidige partijen en hij samenwerking weigert, wat door hen wel eens kon worden gezien als een negatief element (CGVS, pg.13). Echter, indien uw vader daadwerkelijk zou zijn gevisieerd omwille van zijn beroep, kan logischerwijze worden verwacht dat ook na uw vertrek uit Irak, zij uw vader of familie verder zouden viseren. Dit bleek niet het geval te zijn. Uw vader bleef actief als officier tot aan zijn pensioen een maand geleden (CGVS, pg.3) en er zou ten opzichte van uw familie geen enkele concrete indicatie zijn dat zij, noch uw vader worden gevisieerd (CGVS, pg. 13).

Wat uw beroep als tatoeëerder betreft, geeft u aan dat u naast uw internetwinkel een tattooshop opende waar u zelf de tattoos zette voor uw klanten (CGVS, pg.7,8). U had geen werknemers, enkel maar een vriend, A., die u af en toe hielp (CGVS, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat uw kennis over het tatoeëren moeilijk kan overtuigen dat u effectief als tatoeëerder aan de slag was. U stelt dat een klant

een tattoo kiest op de computer, het ontwerp vervolgens wordt uitgeprint en dan met een apparaat getatoeëerd (CGVS, pg.8). De wijze waarop de tattoo werd gekozen is echter reeds opmerkelijk te noemen. Zo zou u enkel gebruik hebben gemaakt van 'google' om tussen de resultaten een afbeelding te zoeken die u zou kunnen gebruiken (CGVS, pg.8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat voor dergelijke ontwerpen, er ook gespecialiseerde websites zouden bestaan die volledig gericht zijn op tattoo ontwerpen. U kunt echter geen enkele website noemen die zich op tatoeëren toelegt, alhoewel u specifiek stelt altijd het internet te gebruiken om meer kennis of zich te krijgen in het maken en zetten van tattoos (CGVS, pg.8). Zo stelde u ook via internet te kijken naar mensen in Amerika die dit beroep professioneel uitvoeren, maar ook van hen bent u de namen vergeten (CGVS, pg.8). U geeft aan dat sommige klanten een idee had, dat u vervolgens voor hen diende uit te werken (CGVS, pg.8) en stelt dat u zelf een ontwerp kan tekenen en de tattoo kan ontwerpen (CGVS, pg.8). Toen u werd gevraagd dit in de praktijk te demonstreren door het ontwerpen van een tattoo voor de bovenarm, blijkt uw tekening bezwaarlijk als 'professioneel' te kunnen worden geclassificeerd. U bent louter in staat om een hoogst amateuristische vage schets te tekenen (zie tekening in dossier) (CGVS, pg.8). U gevraagd of dit uw beste ontwerp is, geeft u toe dat u geen ingewikkelde ontwerpen kan doen, maar telkens via internet of een gescande foto werkt (CGVS, pg.8). Opnieuw is het opmerkelijk dat u al uw inspiratie op het internet haalt, maar uiteindelijk steeds terugvalt op de google zoekmachine zonder specifiek te kunnen duiden waar u dan uw mosterd haalt. Ook qua tattoo materiaal, kent u maar één merk, Philips, maar kunt u verder geen merken aangeven (CGVS, pg.9). Uiteindelijk geeft u aan geen professioneel te zijn en zou u in het totaal amper 20 tattoos hebben gezet in Irak (CGVS, pg.9). Uw profiel als tatoeëerder en eigenaar van een tattoo shop dient dan ook sterk afgezwakt te worden. Er kan niet worden miskend dat u enigszins een basiskennis hebt over hoe tatoeages worden gezet, maar aangezien uw kennis zeer oppervlakkig blijkt, doet het vermoeden rijzen dat u deze kennis heeft verworven door te zien hoe andere mensen tatoeëerden – op uw eigen lichaam – en niet zozeer van het zelf tatoeëren. Zoals eerder werd vastgesteld dienen er zich de nodige vragen worden gesteld bij uw voorgehouden profiel als tatoeëerder.

Wat er ook van zij, ook het relaas van uw ontvoering zoals u deze schetst, roept de nodige vraagtekens op. Zo zouden zij u hebben ontvoerd en uw vader hebben opgebeld met de eis om 15 000 dollar losgeld te betalen. Merkwaardig genoeg zouden zij, na deze eis bekend te hebben gemaakt, meteen hebben opgehangen (CGVS, pg.10) en uw vader de kans niet hebben gegeven om iets te zeggen (CGVS, pg.10). Logischerwijze kan worden verwacht dat indien zij hun eis kenbaar zouden maken, zij ook verdere instructies zouden geven teneinde die 15 000 dollar daadwerkelijk in ontvangst te kunnen nemen. Uw ontvoerders lieten echter na dit te doen en gingen de volgende dag reeds over tot een wrede benadering: namelijk het wegsnijden van uw vaders naam die op uw arm getatoeëerd stond terwijl uw vader via de telefoon live diende toe te kijken (CGVS, pg.6). De vraag dient zich dan ook te worden gesteld waarom zij meteen aan het martelen sloegen, terwijl zijzelf geen enkele instructie hadden overgemaakt. U stelt dat dit kwam doordat uw vader zelf geen contact had opgenomen met de ontvoerders en zij daarom dachten dat uw vader niet zou betalen (CGVS, pg.11). Ten eerste kan moeilijk worden aangenomen dat ontvoerders het initiatief zouden overlaten aan familieleden van de ontvoerde om zo het losgeld te bekomen. Temeer daar deze familieleden in een uiterst zwakke positie staan daar zij geen enkel besef hebben van wie de ontvoerders zijn, de reden van de ontvoering niet kennen en op geen enkele wijze kunnen bedenken hoe het losgeld te overhandigen. Ten tweede kan worden verwacht dat de ontvoerders zelf strak de regie zouden voeren over de ontvoering teneinde niet door de politie te zouden worden gesnapt. Ten derde kan al helemaal niet worden gesnapt dat uw vader dacht dat zij u zouden vrijlaten als hij hen zou negeren (CGVS, pg.11). Het is aldus niet aannemelijk dat zij u meteen zouden martelen zonder eerst duidelijkheid te scheppen in de communicatie en instructies naar de familieleden toe.

Wat uw relaas nog onaannemelijker maakt, zijn de feiten zoals u ze weergeeft na uw ontvoering. Zo zou u twee dagen na uw ontvoering, opnieuw uw tattoo shop hebben geopend, op dezelfde plaats met dezelfde bezigheden (CGVS, pg.11). U zou dit hebben gedaan op aanraden van uw vriend A., die stelde dat u zo het incident zou kunnen vergeten (CGVS, pg.11). Deze redenering, en het feit dat u deze überhaupt zou hebben gevolgd, is toch wel frappant te noemen. Zo werd het u tijdens uw ontvoering al duidelijk gemaakt dat uw job als tatoeëerder u niet in dank werd afgenomen en u geeft zelf aan dat dit één van de redenen kon zijn geweest van de ontvoering (CGVS, pg.11). U was reeds ontvoerd geweest op weg van huis naar uw werk, vernederd én gemarteld geweest door deze agressors en u zou een trauma hebben opgelopen (CGVS, pg.12). U wist met andere woorden tot wat deze agressors in staat waren en u kende gevolgen.

Dat u vervolgens twee dagen na de ontvoering meteen terug aan het werk ging, kan moeilijk worden begrepen. Het is misschien wel mogelijk dat door het hervatten van een activiteit, u het trauma te boven kan komen, maar deze redenering volgen binnen een context die nog steeds dezelfde blijft met agressors die eveneens nog steeds aanwezig zijn, zonder enige voorzorgen te nemen

is onvoorzichtigheid, een attitude die niet rijmt met de ernst van de door u geschetste feiten. Uw verdere verklaring dat uw winkel een bron van inkomsten was, kan bezwaarlijk worden gezien als afdoende. Zo zou u, na uw studies, van 2012 tot begin 2015 thuis hebben gezeten zonder permanent werk (CGVS, pg.6). Ook toen zou uw familie in uw onderhoud hebben voorzien. U stelt dat u ook uw broer moest terugbetalen van wie u geld had geleend om de computers aan te kunnen kopen (CGVS, pg.12), ook dit dient in vraag te worden gesteld daar uw broer een jaar na datum nog steeds in het bezit is van uw spullen en u aangeeft dat hij een goede job heeft en het geld niet per se nodig heeft (CGVS, pg.12). Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat uw familie er geen graat zou in zien, u wat rust te gunnen na de gebeurtenissen die u zouden zijn overkomen.

Wat al helemaal niet te begrijpen valt, is dat u in plaats van het aannemen van een voorzichtige houding, u er nog een schepje bovenop doet door kritiek te spuien binnen uw familiekring, vriendenkring en werkomgeving op de islam en de milities (CGVS, pg.7). U stelt dat u zich wel degelijk bewust was van het gevaar van uw houding, maar dat u omwille van uw trauma op niets meer lette (CGVS, pg.12). In acht genomen dat uw profiel, uw ontvoering en de door u verder genomen stappen reeds de nodige vraagtekens oproepen, kan deze redenering opnieuw moeilijk worden gevolgd. Zeker daar ook uw familieleden u slechts tot de orde hebben geroepen, maar geen concrete stappen hebben ondernomen om u een concrete halt toe te roepen (CGVS, pg.13). Helemaal absurd echter is dat u ook uw kritiek aan het spuien was tegen een klant op het moment dat een andere klant, die nochtans voor u bekend was als lid van een militia (CGVS, pg.12) in uw internetwinkel aanwezig was (CGVS, pg.12). Uw verklaring als dat u dacht dat hij u niets kwalijk zou nemen aangezien u veel hebt meegemaakt tijdens uw ontvoering (CGVS, pg.12), raakt kant noch wal. Niet alleen moet het luisteren naar openlijke kritiek op de milities niet als aangenaam worden beschouwd door de militieleden, maar als dit dan ook nog komt van iemand die juist door hen werd ontvoerd, zullen deze wellicht geen sympathie opbrengen voor wat u hebt meegemaakt. Uw redenering kan dan ook moeilijk worden gevolgd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort bevestigen uw identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. Wat het document van de politie betreft, dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit ervan slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen aangaande uw problematiek, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat de bewijswaarde van alle Irakese documenten relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden verkregen (info toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict".

Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind

geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie

Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht

worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout” en “art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.”

Wat de vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, voert verzoeker aan dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat hij gevaar loopt in Irak en het slachtoffer zal worden van sektarisch en religieus geweld. Hij licht dit toe als volgt:

“Doordat verzoeker in augustus 2015 in zijn internetwinkel kritiek heeft geuit op de islam alsook op de aanwezige milities in Irak en het machtsmisbruik die zij plegen , is verzoeker met de dood bedreigd door leden van een militia die vonden dat verzoekers gedrag onaanvaardbaar was en eisten dat verzoeker zich als een vrome moslim zou gedragen, iets wat verzoeker weigerde.

Uit verzoekers gehoor op het CGVS, is gebleken dat hij een andere visie heeft op de streng islamitische gang van zaken in Irak waar diepgewortelde tradities bestaan die een normaal functioneren van hemzelf binnen die samenleving onmogelijk maken.

Verzoeker is een ruimdenkend en beschaafd persoon.

Na zijn ontvoering op 10 augustus 2015 en de martelingen die hij daarbij moest ondergaan, kreeg verzoeker een diepe afkeer tegen de islam en de milities.

Verzoeker vreest dat hij, na de kritische opmerkingen die hij in augustus 2015 in zijn internetwinkel had gegeven over de islam en de milities, het slachtoffer van wraakmaatregelen zal worden vanwege leden van een of andere extremistische militia en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen geven hiertegen.

Het huidige algemene klimaat in Irak, is trouwens dermate onveilig, dat verzoeker hoedanook niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten.

Volgens verzoeker is de bescherming tegen verdere bedreigingen en/of represailles louter theoretisch en nooit afdoende.

Verzoeker vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hem kunnen garanderen.

De autoriteiten in zijn herkomstregio hebben weinig of geen vat op mensen die de vaste wil hebben om represailles uit te voeren ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de lokale autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft Irak verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was.

De toestand werd voor hem onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hem dan het land te verlaten.

Gelet op de uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 5 september 2016, staat het vast dat in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer van represailles te zullen worden indien hij naar Irak wordt teruggestuurd.

In de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Het CGVS heeft een beoordelingsfout begaan.

Bij een terugkeer naar Irak is verzoekers leven wel degelijk in gevaar.

Verzoeker is het niet eens met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing dd. 4 januari 2017.

Het CGVS stelt de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze onnaannemelijk zouden zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken ; kunnen niet worden weerhouden.

De door het CGVS aangehaalde argumenten kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer toelichting te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt (o.a. over de ontvoering en de wijze waarop de ontvoerders te werk waren gegaan ; over zijn activiteiten als tattooerder en over de kritiek die hij in zijn winkel heeft geuit op de islam en op de milities) , was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Bij de analyse van de verklaringen van verzoeker, is het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoeker.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 5 september 2016 was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Ten eerste maakt het CGVS zich ten onrechte bedenkingen en vraagt zich ten onrechte af hoe het komt dat verzoekers vader, die toch reeds vele jaren werkzaam was bij de Irakese luchtmacht , niet éérder onderhevig was geweest aan concrete bedreigingen.

Volgens verzoeker stelt het CGVS de feiten ten onrechte voor als zou de ontvoering van 10 augustus 2015 als een soort represaille was geweest voor het werk van verzoekers vader bij de luchtmacht ; wat echter helemaal niet het geval was.

Uit de manier waarop de ontvoerders te werk waren gegaan, kan verzoeker met zekerheid besluiten dat het de ontvoerders louter om het geld te doen was.

Tijdens zijn gevangenschap hadden de ontvoerders wel (op minachtende manier) melding gedaan over het werk dat verzoekers vader deed alsook het werk dat verzoeker als tattooerder deed ; maar, hieruit kan verzoeker alleen maar concluderen dat zijn ontvoerders op de hoogte waren van de job van verzoekers vader en die van verzoeker zelf ; niet méér, niet minder.

Volgens verzoeker hebben de ontvoerders hieruit afgeleid dat verzoeker en zijn familie wel over voldoende financiële draagkracht moesten beschikken om het losgeld te kunnen betalen.

Het werk (bij de Irakese luchtmacht) van verzoekers vader op zich, was niet de reden voor verzoekers ontvoering.

Dit verklaart waarom verzoekers vader of zijn familie niet meer werden gevisieerd nà verzoekers vertrek uit Irak.

Ten tweede heeft het CGVS verzoeker ten onrechte omschreven als iemand die zich t.a.v. het CGVS in eerste instantie heeft willen profileren als een (ervaren) tattooerder , en dat hij –na niet in staat te zijn geweest om te antwoorden op welke tattoo websites hij zijn inspiratie haalde – plotseling het geweer van schouder zou hebben veranderd, door ineens te gaan stellen dat hij 'geen professional' zou zijn en slechts 20 tattoos zou hebben gezet.

Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat hij nooit de bedoeling heeft gehad om zich plotseling anders te profileren t.o.v. het CGVS, al naargelang hij al dan niet op de hem gestelde vragen door de protection officer een correct antwoord wist te geven.

Uit verzoekers gehoorverslag was duidelijk gebleken dat verzoeker zijn winkel pas was beginnen uitbaten in februari 2015 ; m.a.w. amper een half jaar vóór zijn vlucht uit Irak ; en dat deze winkel in hoofdzaak een internet-winkel betrof met daarin 8 computers.

Het was pas geleidelijk aan en mettertijd dat verzoeker een klein gedeelte van de internetwinkel begon te gebruiken om zélf tattoos te plaatsen.

Verzoekers activiteiten als tattooerder waren m.a.w. nog uiterst pril ; eerder experimenteel , oppervlakkig.

Tot aan zijn vertrek uit Irak in augustus 2015 had verzoeker niet méér dan 20 tattoos geplaatst ; heel eenvoudige en rudimentaire tattoos, geen artistieke kunstwerken.

(Zie gehoorverslag verzoeker :

[CGVS-gehoorverslag, stuk 9, p. 7-9]

Ten derde maakt het CGVS zich ten onrechte bedenkingen over de door verzoeker beschreven werkwijze van de ontvoerders.

Volgens het CGVS zou het niet logisch zijn dat de ontvoerders verzoekers vader de eerste dag hebben opgebeld met de eis om 15.000 dollar te betalen en de volgende dag via een live video boodschap verzoekers vader lieten toekijken terwijl zij een stuk huid (met daarop een tattooage van de naam van verzoekers vader) van verzoekers arm wegsneden.

Of deze werkwijze logisch is of niet, het was wel degelijk op deze manier dat de ontvoerders van verzoeker te werk waren gegaan.

Verzoeker kan alleen maar gissen naar de reden waarom zijn ontvoerders (waren het zgn. 'beginnelingen' of amateurs , wie weet ??) juist op deze, -volgens het CGVS onlogische- en ogenschijnlijk onprofessionele manier te werk waren gegaan.

Tijdens zijn gehoor toonde verzoeker het litteken op zijn arm.

[CGVS-gehoorverslag, stuk 9, p. 10]

Tenslotte gaf verzoeker een aannemelijke verklaring voor het feit dat hij kort na zijn ontvoering zijn werk had hervat.

Verzoeker maakte o.a. melding van het feit dat zijn broer weliswaar het geleende geld niet meteen terug eiste ; 'maar toch...'.
(zie gehoorverslag blzn. 11 & 12)

Daarnaast wilde verzoeker zo snel mogelijk terug de draad van het leven weer oppakken ; in de veronderstelling dat hij het ondergane trauma op die manier het best kon verwerken.

Op dat moment bevond verzoeker , die maar pas een traumatische gebeurtenis had meegemaakt, zich bovendien in een uiterst emotionele, verwarde toestand.

Zijn handelswijze was niet nuchter.

De kritiek die hij uitte over de islam en de milities, deed hij ten andere niet op openbare plaatsen waar vele en onbekende mensen aanwezig waren ; neen, zijn harde woorden over de religie en de milities had hij uitsluitend binnen de familiale kring gedaan en binnen zijn eigen internetwinkel ; een al-bij-al beschermde omgeving.

Dat was voor verzoeker een manier om zijn woede te ventileren en te verwerken ; uiteraard op zijn eigen persoonlijke manier.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.

De kritiek die het CGVS hierover geeft, is dan ook ongegrond.

Verzoeker is van mening dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 5 september 2016 wel degelijk geloofwaardige informatie heeft gegeven waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Irak.

Verzoeker wenst verder ook aan te halen dat hij momenteel bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is geweest van doodsb bedreigingen.

Verzoeker zal deze elementen ten gepasten tijde toevoegen aan zijn dossier.

Verzoeker is van mening dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat door het CGVS.

Het is algemeen geweten dat gewelddadige mensen in Irak niet aarzelen om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Irak.

In Irak voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker , in combinatie met het litteken op zijn arm, moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Irak alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker."

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij zet het volgende uiteen:

“Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielaanvraag niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De veiligheidssituatie is er op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn geboorteregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Bagdad hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het is voor verzoeker overduidelijk dat zijn veiligheid in Bagdad momenteel nog niet gegarandeerd is.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.”* van Cedoca van 5 juli 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Met de loutere herhaling van zijn vrees voor vervolging omwille van sektarisch en religieus geweld, doet verzoeker geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de Commissaris-generaal er ten onrechte van uitgaat dat verzoeker ontvoerd zou zijn omwille van het werk van zijn vader of zijn eigen job als tatoeëerder, gezien duidelijk is dat de ontvoerders enkel handelden vanuit financiële motieven. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure verklaarde dat hij ontvoerd werd omdat hij een tattoo-shop uitbaatte (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 1) en dat hij tijdens het CGVS-interview verklaarde dat *“Ik denk dat de ontvoering eerst te maken heeft met het beroep van mijn vader, hij was brigadekolonel bij de luchtmacht en ten tweede was mijn werk, mijn winkel, de tattoos zetten was nog een reden om mij te ontvoeren (...)”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9). De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker dat hij ontvoerd werd uit louter financiële redenen een *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

Gezien verzoeker aldus wel degelijk verklaarde ontvoerd te zijn omwille van het werk van zijn vader en zijn job als tatoeëerder zijn de bevindingen van de Commissaris-generaal hieromtrent relevant. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader naast de door hem voorgehouden ontvoering niet geviseerd werd omwille van zijn job. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn profiel als tatoeëerder niet aannemelijk maakt, gelet op (i) het feit dat verzoeker geen kennis heeft van gespecialiseerde tattoo-websites en bekende Amerikaanse tatoeëerders hoewel hij zelf verklaarde dat hij regelmatig het internet gebruikte om kennis te krijgen over tatoeëren, (ii) het feit dat verzoeker er niet in slaagt een professionele schets te maken hoewel hij

verklaarde zelf tatoeages te ontwerpen en te tekenen, (iii) verzoeker amper kennis heeft van merken van tatoeagemateriaal. Het feit dat verzoeker nog maar weinig ervaring heeft en slechts 20 tatoeages heeft gezet biedt geen verschoningsgrond voor verzoekers gebrek aan kennis hieromtrent, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker reeds over kennis inzake materialen en ontwerpen diende te beschikken alvorens hij effectief als tatoeëerder aan de slag kon, *quod non in casu*, en gelet op het feit dat hij verklaarde veel te leren over tatoeëren door middel van het internet en via een vriend van hem (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8-9). Voorgaande vaststellingen doen aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij ontvoerd zou zijn geweest omwille van het werk van zijn vader of zijn job als tatoeëerder.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden. Zo oordeelde de bestreden beslissing terecht dat de handelswijze van verzoekers ontvoerders zoals beschreven door verzoeker niet aannemelijk is. Het louter opmerken dat verzoeker het raden heeft naar de redenen waarom zijn ontvoerders op dergelijke onprofessionele manier handelden kan de vaststellingen in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen. Bovendien kan de Commissaris-generaal gevolgd worden dat het niet aannemelijk is dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven door verzoekers onzorgvuldige gedrag na zijn ontvoering, gezien (i) verzoeker twee dagen na zijn ontvoering zijn activiteiten als tatoeëerder hervat ondanks het feit dat zijn ontvoerders nog vrij rondlopen en (ii) verzoeker ondanks deze omstandigheden openlijk kritiek spuit op de islam en de sjiitische milities die hij ervan verdenkt hem te hebben ontvoerd. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen volhardt in zijn afgelegde verklaringen en voorhoudt dat hij getraumatiseerd was en niet nuchter handelde, doch er hiermee niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Het feit dat verzoeker getraumatiseerd was klemt met zijn dermate risicovolle gedrag. Verzoekers verweer dat hij zijn kritiek op de islam en de milities niet uitte in het openbaar, doch in zijn eigen winkel, een volgens hem beschermde omgeving, kan evenmin dienstig worden aanvaard, temeer gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat er op dat moment iemand aanwezig was in zijn winkel die verbonden was met de milities (CGVS-gehoorverslag, stuk 9, p. 12). Het feit dat verzoeker in het licht van de door hem beschreven omstandigheden dermate onzorgvuldig gedrag vertoonde doet dan ook verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“U meent dat de reden van uw ontvoering mogelijks ligt bij twee factoren: het werk van uw vader als officier bij de luchtmacht en uw job als tatoeëerder in uw eigen internet/tattooshop (CGVS, pg.9). Uw ontvoerders zouden van deze twee factoren ook gewag hebben gemaakt tijdens uw ontvoering, toen zij u beledigden omwille van de job van uw vader en uw eigen job als tatoeëerder (CGVS, pg. 11).

Bij beide factoren dienen echter enkele opmerkingen te worden gemaakt. Ten eerste zou uw vader, die op dat moment nog officier was bij de luchtmacht en die een maand geleden op pensioen is gegaan (CGVS, pg.3) reeds zijn hele carrière hebben gediend bij het leger. Dit zowel ten tijde van Saddam als na de val onder het nieuwe regime tot augustus 2016 (CGVS, pg.3). Gedurende al deze tijd, zou uw familie omwille van de functie van uw vader nooit onderhevig zijn geweest aan concrete dreigingen (CGVS, pg.9), enkel uw vader zou verschillende keren telefonisch bedreigd zijn geweest, maar daarbij zou het steeds zijn gebleven (CGVS, pg.9). Nochtans zou hij in de periode van Saddam ontslagen zijn geweest (CGVS, pg.9) en was de periode volgend op de val van Saddam een tijd waarin verschillende partijen elkaar bedreigden en bang maakten (CGVS, pg.9). Niettemin weet u alleen maar van telefonische dreigingen die nooit in daadwerkelijke vervolgingsfeiten werden omgezet (CGVS, pg.9). Het is dan ook opmerkelijk dat uw vader in huidige klimaat opeens wel in het vizier zou zijn gekomen van een – naar u vermoedt – sjiitische militie (CGVS, pg. 9). Uw vader is daarenboven zelf een sjiiet en is werkzaam voor een overwegend sjiitische regering, die volgens u nog eens banden heeft met de sjiitische milities (CGVS, pg. 11).

U stelt dat uw vader geen aansluiting heeft met huidige partijen en hij samenwerking weigert, wat door hen wel eens kon worden gezien als een negatief element (CGVS, pg.13). Echter, indien uw vader daadwerkelijk zou zijn gevisieerd omwille van zijn beroep, kan logischerwijze worden verwacht dat ook na uw vertrek uit Irak, zij uw vader of familie verder zouden viseren. Dit bleek niet het geval te zijn. Uw vader bleef actief als officier tot aan zijn pensioen een maand geleden (CGVS, pg.3) en er zou ten opzichte van uw familie geen enkele concrete indicatie zijn dat zij, noch uw vader worden gevisieerd (CGVS, pg. 13).

Wat uw beroep als tatoeëerder betreft, geeft u aan dat u naast uw internetwinkel een tattooshop opende waar u zelf de tattoos zette voor uw klanten (CGVS, pg.7,8). U had geen werknemers, enkel maar een

vriend, A., die u af en toe hielp (CGVS, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat uw kennis over het tatoeëren moeilijk kan overtuigen dat u effectief als tatoeëerder aan de slag was. U stelt dat een klant een tattoo kiest op de computer, het ontwerp vervolgens wordt uitgeprint en dan met een apparaat getatoeëerd (CGVS, pg.8). De wijze waarop de tattoo werd gekozen is echter reeds opmerkelijk te noemen. Zo zou u enkel gebruik hebben gemaakt van 'google' om tussen de resultaten een afbeelding te zoeken die u zou kunnen gebruiken (CGVS, pg.8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat voor dergelijke ontwerpen, er ook gespecialiseerde websites zouden bestaan die volledig gericht zijn op tattoo ontwerpen. U kunt echter geen enkele website noemen die zich op tatoeëren toelegt, alhoewel u specifiek stelt altijd het internet te gebruiken om meer kennis of zich te krijgen in het maken en zetten van tattoos (CGVS, pg.8). Zo stelde u ook via internet te kijken naar mensen in Amerika die dit beroep professioneel uitvoeren, maar ook van hen bent u de namen vergeten (CGVS, pg.8). U geeft aan dat sommige klanten een idee had, dat u vervolgens voor hen diende uit te werken (CGVS, pg.8) en stelt dat u zelf een ontwerp kan tekenen en de tattoo kan ontwerpen (CGVS, pg.8). Toen u werd gevraagd dit in de praktijk te demonstreren door het ontwerpen van een tattoo voor de bovenarm, blijkt uw tekening bezwaarlijk als 'professioneel' te kunnen worden geclassificeerd. U bent louter in staat om een hoogst amateuristische vage schets te tekenen (zie tekening in dossier) (CGVS, pg.8). U gevraagd of dit uw beste ontwerp is, geeft u toe dat u geen ingewikkelde ontwerpen kan doen, maar telkens via internet of een gescande foto werkt (CGVS, pg.8). Opnieuw is het opmerkelijk dat u al uw inspiratie op het internet haalt, maar uiteindelijk steeds terugvalt op de google zoekmachine zonder specifiek te kunnen duiden waar u dan uw mosterd haalt. Ook qua tattoo materiaal, kent u maar één merk, Philips, maar kunt u verder geen merken aangeven (CGVS, pg.9). Uiteindelijk geeft u aan geen professioneel te zijn en zou u in het totaal amper 20 tattoos hebben gezet in Irak (CGVS, pg.9). Uw profiel als tatoeëerder en eigenaar van een tattoo shop dient dan ook sterk afgezwakt te worden. Er kan niet worden miskend dat u enigszins een basiskennis hebt over hoe tatoeages worden gezet, maar aangezien uw kennis zeer oppervlakkig blijkt, doet het vermoeden rijzen dat u deze kennis heeft verworven door te zien hoe andere mensen tatoeëerden – op uw eigen lichaam – en niet zozeer van het zelf tatoeëren. Zoals eerder werd vastgesteld dienen er zich de nodige vragen worden gesteld bij uw voorgehouden profiel als tatoeëerder.

Wat er ook van zij, ook het relaas van uw ontvoering zoals u deze schetst, roept de nodige vraagtekens op. Zo zouden zij u hebben ontvoerd en uw vader hebben opgebeld met de eis om 15 000 dollar losgeld te betalen. Merkwaardig genoeg zouden zij, na deze eis bekend te hebben gemaakt, meteen hebben opgehangen (CGVS, pg.10) en uw vader de kans niet hebben gegeven om iets te zeggen (CGVS, pg.10). Logischerwijze kan worden verwacht dat indien zij hun eis kenbaar zouden maken, zij ook verdere instructies zouden geven teneinde die 15 000 dollar daadwerkelijk in ontvangst te kunnen nemen. Uw ontvoerders lieten echter na dit te doen en gingen de volgende dag reeds over tot een wrede benadering: namelijk het wegsnijden van uw vaders naam die op uw arm getatoeëerd stond terwijl uw vader via de telefoon live diende toe te kijken (CGVS, pg.6). De vraag dient zich dan ook te worden gesteld waarom zij meteen aan het martelen sloegen, terwijl zijzelf geen enkele instructie hadden overgemaakt. U stelt dat dit kwam doordat uw vader zelf geen contact had opgenomen met de ontvoerders en zij daarom dachten dat uw vader niet zou betalen (CGVS, pg.11). Ten eerste kan moeilijk worden aangenomen dat ontvoerders het initiatief zouden overlaten aan familieleden van de ontvoerde om zo het losgeld te bekomen. Temeer daar deze familieleden in een uiterst zwakke positie staan daar zij geen enkel besef hebben van wie de ontvoerders zijn, de reden van de ontvoering niet kennen en op geen enkele wijze kunnen bedenken hoe het losgeld te overhandigen. Ten tweede kan worden verwacht dat de ontvoerders zelf strak de regie zouden voeren over de ontvoering teneinde niet door de politie te zouden worden gesnapt. Ten derde kan al helemaal niet worden gesnapt dat uw vader dacht dat zij u zouden vrijlaten als hij hen zou negeren (CGVS, pg.11). Het is aldus niet aannemelijk dat zij u meteen zouden martelen zonder eerst duidelijkheid te scheppen in de communicatie en instructies naar de familieleden toe.

Wat uw relaas nog onaannemelijker maakt, zijn de feiten zoals u ze weergeeft na uw ontvoering. Zo zou u twee dagen na uw ontvoering, opnieuw uw tattoo shop hebben geopend, op dezelfde plaats met dezelfde bezigheden (CGVS, pg.11).

U zou dit hebben gedaan op aanraden van uw vriend A., die stelde dat u zo het incident zou kunnen vergeten (CGVS, pg.11). Deze redenering, en het feit dat u deze überhaupt zou hebben gevolgd, is toch wel frappant te noemen. Zo werd het u tijdens uw ontvoering al duidelijk gemaakt dat uw job als tatoeëerder u niet in dank werd afgenomen en u geeft zelf aan dat dit één van de redenen kon zijn geweest van de ontvoering (CGVS, pg.11). U was reeds ontvoerd geweest op weg van huis naar uw werk, vernederd én gemarteld geweest door deze agressors en u zou een trauma hebben opgelopen (CGVS, pg.12). U wist met andere woorden tot wat deze agressors in staat waren en u kende gevolgen. Dat u vervolgens twee dagen na de ontvoering meteen terug aan het werk ging, kan moeilijk worden begrepen. Het is misschien wel mogelijk dat door het hervatten van een activiteit, u het trauma te boven

kan komen, maar deze redenering volgen binnen een context die nog steeds dezelfde blijft met agressors die eveneens nog steeds aanwezig zijn, zonder enige voorzorgen te nemen is onvoorzichtigheid, een attitude die niet rijmt met de ernst van de door u geschetste feiten. Uw verdere verklaring dat uw winkel een bron van inkomsten was, kan bezwaarlijk worden gezien als afdoende. Zo zou u, na uw studies, van 2012 tot begin 2015 thuis hebben gezeten zonder permanent werk (CGVS, pg.6). Ook toen zou uw familie in uw onderhoud hebben voorzien. U stelt dat u ook uw broer moest terugbetalen van wie u geld had geleend om de computers aan te kunnen kopen (CGVS, pg.12), ook dit dient in vraag te worden gesteld daar uw broer een jaar na datum nog steeds in het bezit is van uw spullen en u aangeeft dat hij een goede job heeft en het geld niet per se nodig heeft (CGVS, pg.12). Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat uw familie er geen graat zou in zien, u wat rust te gunnen na de gebeurtenissen die u zouden zijn overkomen.

Wat al helemaal niet te begrijpen valt, is dat u in plaats van het aannemen van een voorzichtige houding, u er nog een schepje bovenop doet door kritiek te spuien binnen uw familiekring, vriendenkring en werkomgeving op de islam en de milities (CGVS, pg.7). U stelt dat u zich wel degelijk bewust was van het gevaar van uw houding, maar dat u omwille van uw trauma op niets meer lette (CGVS, pg.12). In acht genomen dat uw profiel, uw ontvoering en de door u verder genomen stappen reeds de nodige vraagtekens oproepen, kan deze redenering opnieuw moeilijk worden gevolgd. Zeker daar ook uw familieleden u slechts tot de orde hebben geroepen, maar geen concrete stappen hebben ondernomen om u een concrete halt toe te roepen (CGVS, pg.13). Helemaal absurd echter is dat u ook uw kritiek aan het spuien was tegen een klant op het moment dat een andere klant, die nochtans voor u bekend was als lid van een militia (CGVS, pg.12) in uw internetwinkel aanwezig was (CGVS, pg.12). Uw verklaring als dat u dacht dat hij u niets kwalijk zou nemen aangezien u veel hebt meegemaakt tijdens uw ontvoering (CGVS, pg.12), raakt kant noch wal. Niet alleen moet het luisteren naar openlijke kritiek op de milities niet als aangenaam worden beschouwd door de militieleden, maar als dit dan ook nog komt van iemand die juist door hen werd ontvoerd, zullen deze wellicht geen sympathie opbrengen voor wat u hebt meegemaakt. Uw redenering kan dan ook moeilijk worden gevolgd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort bevestigen uw identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. Wat het document van de politie betreft, dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit ervan slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen aangaande uw problematiek, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat de bewijswaarde van alle Irakese documenten relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden verkregen (info toegevoegd aan het administratief dossier)."

Waar verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven niet kunnen worden beschouwd als belangrijke elementen en niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, is de Raad van oordeel dat de voorgaande vaststellingen kernelementen betreffen van verzoekers asielrelaas. Aldus stelt de Raad vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. Het feit dat verzoeker een litteken heeft op zijn arm kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen, gezien dit geen bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nrs. 1-4 en 6) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat,

hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd. De recente betogingen, de

toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd.

Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar hij stelt dat hij als 'terugkeerder' de aandacht zal trekken, toont verzoeker onvoldoende concreet aan dat dit op zich een reëel risico op ernstige schade tot gevolg heeft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP